Człowiek ma czynić sobie ziemię poddaną i panować. Nie oznacza to, że może dewastować przyrodę i szkodzić zwierzętom. "Zwierzęta *są stworzeniami Bożymi. Bóg otacza je swoją opatrznościową troską (Mt 6,26).*
Przez samo swoje istnienie błogosławią Go i oddają Mu chwałę (Dn 3,57-58). Także ludzie są zobowiązani do życzliwości wobec nich. Warto przypomnieć, z jaką delikatnością traktowali zwierzęta tacy święci, jak św. Franciszek z Asyżu czy św. Filip Nereusz." (KKK 2416) Jest moralnie dozwolone takie posługiwanie się zwierzętami, aby mieć z tego korzyść. "Bóg powierzył zwierzęta panowaniu człowieka, którego stworzył na swój obraz (Rdz 2,19-20; 9,1-4). Jest więc uprawnione wykorzystywanie zwierząt jako pokarmu i do wytwarzania odzieży. Można je oswajać, by towarzyszyły człowiekowi w jego pracach i rozrywkach. Doświadczenia medyczne i naukowe na zwierzętach, jeśli tylko mieszczą się w rozsądnych granicach, są praktykami moralnie dopuszczalnymi, ponieważ przyczyniają się do leczenia i ratowania życia ludzkiego." (KKK 2417) Chociaż człowiek może posługiwać się zwierzętami dla własnego dobra, to jednak powinien to czynić bez okrucieństwa i zadawania niepotrzebnego cierpienia. "Sprzeczne z godnością ludzką jest niepotrzebne zadawanie cierpień zwierzętom lub ich zabijanie.” (KKK 2418) Niewłaściwe jest też przesadne troszczenie się o zwierzęta, kosztem ludzi. „Równie niegodziwe jest wydawanie na nie pieniędzy, które mogłyby w pierwszej kolejności ulżyć ludzkiej biedzie. Można kochać zwierzęta; nie powinny one jednak być przedmiotem uczuć należnych jedynie osobom." (KKK 2418)